

СУРМАЧ

Об'єднання бувших Вояків Українців у Великій Британії

Рік 5

ВЕРЕСЕНЬ—ЖОВТЕНЬ, 1959

Ч. 2 (12)

Чому дипломатична гарячка?

Побут прем'єра міністра Макміллана, та відтак заступника президента ЗДА, в Москві, а тепер обмін відвідин Хрущова і през. Айзенгавера дали нагоду деяким політикам більш оптимістично глянути в майбутнє. Про це пише широко преса включно з советською. Виглядає, що буде мир. Вся карта лежить в руках Хрущова.

Мимо надій на переговори гарячка панує. Айзенгавер відвідав Європу, тягнулись довгі конференції. Здається забуто, що існує залізна куртина. Не згадує ніхто про Мюнхен, який довів до 2-гої світової війни. А якщо приглянутись ближче, то теперішні події нагадують часи з перед 20-ти років.

В 1939 році, ще кілька годин перед нападом Гітлера на Польщу, вся англійська преса заявляла, що ВІЙНИ НЕ БУДЕ. Тепер нам преса подає, що війни не буде ані в другому році, ані в найближчому майбутньому. Всі бажають миру, але підготовка до війни йде на гігантичну скалю, як ніколи в історії.

Історія знає багато причин конфлікту, але часами цього не потрібно. Бувають випадки, коли війну вирішує ситуація, або, іншими словами, збройний, а навіть економічний баланс. Кожна війна в останніх часах була як середником недопущення до війни за винятком війни в 1939 р. Цього роду явище ми мали в 1870 році, в 1914 році і можливо, що в 1939 році Гітлер насकोком на Польщу хотів не допустити до консолідації альянтів.

Часами держава досягає такого стану, коли вона бачить, що за якийсь час інша держава буде мати кращі винаходи від неї, бо в інших ділянках змагаючі потуги перевищують її. Тоді вона рішається на війну. З останніх примірів подамо 1948 рік, коли то Америка мала атомову бомбу. Її перевага над Москвою в той час була дуже велика. Деякі американські уми жадали в той час війни проти Росії. Експерти-науковці, були однак певні, що Москва залишилась на десятки років позаду. Нагоду пропущено.

Тепер виглядає, що москалі випереджують американців в ділянці продукування міжконтинентальних ракет. Калькуляції є різні. Деякі твердять, що москалі зроблять таку саму помилку, як американці, в надії, що їх ніхто в продукції зброї не випередить.

21 листопада ц. р. З'їзд Українських Вояків у Рочдейлі.

КОНОТОП — ПОБІДА НАД МОСКВОЮ

Не можна сказати, що люди в майбутньому будуть поводитися як в минувшині, але коли люди будуть поводитися, як перед попередніми війнами, третьої світової війни треба сподіватися, як пише А. Й. П. Тейлор в слідуючих 6-8 роках, хіба що в цьому часі котрась з потуг зуміє без війни домінувати світом.

Це не тільки дипломатична гарячка, а ще й нервозність. Причини цієї нервозності ніхто покищо не подає, а тому не потрібно робити собі ілюзій про довготривалий мир.

†

В глибокому смутку подаємо до відома, що Провідник національної визвольної боротьби Українського Народу і Провідник Організації Українських Націоналістів

бл. п. СТЕПАН БАНДЕРА

відійшов у вічність 15 жовтня, 1959 р.

Вічна Йому Пам'ять!

Головна Управа ОБВУ

С П О Ч И Н Ь !

Вже 14 років по війні, а Головна Управа ОБВУ не дає команди-Спочинь. Чи не краще вислухати тих, що в барі за шклянкою по героїськи викрикують — пощо того ОБВУ?! Велика частина бувших вояків обладована вже дітьми, родиною, має свої родинні тягарі, а тут треба йти на реферати, виконувати працю ОБВУ.

Ми часто говоримо дітям і також і англійцям, як ми боролися і хочемо боротися за волю своєї Батьківщини. Ми вчимо дітей патріотичні вірші, дуже часто бойові. Слова такі як Україна в неволі, дитина виучує вже в початках, коли вона щойно починає говорити. Про це поневолення, про змагання за волю дитина вивчає в українській суботній чи недільній школі, підчас національних свят, в церкві, в українських молодечих організаціях.

В той самий час, коли до хати заходить член Управи Відділу, батько питає його: — пощо нам цього ОБВУ, я вже старіюся і т. п.

Цих кілька наведених фрагментів вказує як мало є ми свідомі, не згадуючи вже про те, що в очах своєї власної дитини ми є не серйозні, своїм пацифізмом доходимо до абсурду. В очах чужинця ми є диваки, і він скоріше чи пізніше, коли приглянеться нашим заявам і поступуванню, матиме про нас опінію, як про рабів з якими не варто числитися.

В цьому числі »Сурмача« є стаття про Швайцарську Армію. Знаємо всі, що Швайцарія від віків була мирною країною, але щоб задержати цей стан вона з роду в рід старається, щоб кожний мешканець, кожний член родини був добрим вояком, кожна хата щоб була завжди твердиною.

В світі всі говорять про мир, але історія не знає таких збройних перегонів, які відбуваються власне тепер після 2-гої світової війни. Чингіз-хан своєму братові, який домагався миру, заявив: Ми є ще ослабі, щоб замінити плуг на меч.

Це мотто знає східній і західній світ. Про це мотто мусимо пам'ятати і ми.

Ми не можемо дозволити, щоб наш патріотизм залишився тільки на словах, щоб до нас мали сумніви наші діти. Коли діти втрачають довіря до батьків, вони шукають собі прибраних духових провідників, яких вони легко знайдуть в особі англ. учителя, сусіда чи кого іншого.

Тепер залишається питання: Що вплинуло на зміну наших думок? Частинно добробут, а частинно брак зв'язку з Краєм-буде відповідь. Ані одне, ані друге не оправдує нас. Ми маємо завдання дальше боротись. І так довго, як ми знаходимось на шляху боротьби, Головна Управа ОБВУ не може дати наказу-Спочинь!

БОРОТЬБА І ПЕРЕМОГА

Як учень польської гімназії в був змушений вивчати історію Польщі, в якій події були так насвітлені, що поляки завжди виходили переможцями. В історії цій начеб не було українського народу, а тільки «Малопольска», Право і Лівобережна Русь-Україна.

В творах Сенкевича геройства польської шляхти не має рівня. Богун напроти Володійовського це авантюрист. неочеркненого характеру. Але і Сенкевич своїм майстерним пером часами не міг затаїти різниці між вільним козаком, а польським хлопом. В своїому щоденнику, де він описує свої враження підчас побуту на Правобережній Україні, він пише, що козак зріс на волі. Він не вмів гнути спину. В них видно пошану одного до другого. В ньому відчувається ця степова сила волі, і любов до вільного життя.

Хоч мало я знав у той час українську історію, але в цьому маленькому образі про козаків в відчув велику любов до історії козацтва, за цих кілька слів правди в душі я навіть прощав письменникові Сенкевичові його фантастично переборщені геройством повісті.

Згодом, ми почали в українській бурсі вивчати історію України. Я був захоплений Крутянцями; князь Святослав був для мене більшим героєм як Александер Великий; я хотів забути про міжусобиці князів; я не можу ще до сьогодні простити зрадникам Чорної Ради.

Відтак я почав ходити на святочні академії, які змістом повторялися подібно як тепер: Базар, Листопадовий Зрив, Лисоня, Маківка — всі ці події хоч героїчні, але в них є повно трагедії і терпіння.

Після 2-гої світової війни появилось дуже багато книжок. Найбільш улюблена тема — це про концтабори, або знуцання большевиків, німців чи поляків. Правда є ще кілька статей і книжок про героїку УПА, і тематика на цьому закінчується.

В Англії, Канаді, ЗДА і в інших країнах відбулось ряд демонстрацій з протестом проти переслідування Українських Церков, проти Голоду в Україні і т. п. Імпреди, преса, маніфестації, література і мистецтво — все переповнене трагізмом, боротьбою.

Український народ це нещасний, терплячий народ і більш нічого. В цьому душі ми виховуємо своїх дітей, хочемо, щоб вони любили Україну. Ми забуваємо одне, що нещаслив-

ців ніхто не любить. Над жебраком ви можете мати милосердя, але не будете його любити. Коли ви бачите, що людину стрічає одно нещастя за другим, ви не будете з нею підписувати торговельного договору, бо в ваших очах ця особа є банкрот.

Це є правила життя і ви ніяк не можете їх оминати.

Ми чуємо дуже часто фразу «український народ є непоборний». Але ніхто не завдає собі труду, щоб вияснити і подати факти цієї сили й невмиручости українського народу. Чому так мало статей про ріст Української Автокефальної Православної Церкви зприходом німців у Великій Україні? Чому не писати про ріст кооператив, української торгівлі за часів Польщі? Чому не писати про це як сприятно український нарід, навіть у большевицькій дійсності, вмів вдержати родину, заховати всі ці вартісні прикмети характеру народу, якого не здолав змінити большевизм? Чому не писати про віднову церков (будівель) після 2-гої світової війни?

Як мало фактів є про це як кожна родина докладає всіх зусиль, щоб дати молоді як найвищу освіту. Не згадувати тут вже боротьбу за хліб щоденний, про вдержання народних і релігійних звичаїв, про любов до історії батьків, про релігійність, християнські засади в родині. Держава має великий антирелігійний апарат, вишколене МВД, все майже, але вона є безсила супроти волі народу.

В цій боротьбі народ виходить все побідно. Він вмів інстинктивно захоронити себе від кожної постанови Комуністичної Партії, яка є прецизно запланована, щоб ще тяжче запрягати народ в ярмо. Слова непоборна Україна, це не пуста фраза. Нашим завданням є доложити всіх старань, щоб вмело і гідно насвітлити ці питання.

Мимо цього, що не всі українці мають змогу запізнатися глибше з історією України, все таки ми бачимо в житті нації безперервний ланцюг чудових прикмет наших князів і полководців. Гейби для відзеркалення історії, ми знайдемо богунівців, Бульбів, Святославичів, внуків Ярослава Мудрого в УПА, і в часі визвольних змагань. Одне тільки, що їх було дуже мало.

Володимир Осюра здавалось став комуністом цілим еством, але в одній хвилині він пише:

»Веселий день давно вже обгорів
І даль доносить пісню журавлину

А я їду у морі ЛІХТАРІВ
ЗАКОХАНИЙ В БЕСМЕРТНУ УКРАЇНУ.«

Цим ліхтарем, одним з багатьох, є власне Конотоп, тому в цьому році звернім увагу на цю подію. Щоб Конотоп не був сиротою серед моря трагедії, згадаймо в цю хвилину про князів Олега, Ігоря, Святослава, княгиню Ольгу, Марусю Богуславку, князя Конс-

тантина Острозького, короля Данила, Дмитра Байду Вишневецького, Петра Сагайдачного, Митрополита А. Шелтицького. Всі вони великі мужі: вони своїм могутнім розумом довели народ до ряд побід.

Старайтесь більше вглубитися в нашу минушину, подаваймо новому поколінню не тільки фрази, а повний зміст нашої історії, знайдім в першу чергу ці ліхтарі. А їх є море, як пише В. Сосюра. Тоді тільки зможе наша дітвора полюбити Україну.

—oOo—

В. Томків

ШВАЙЦАРСЬКА АРМІЯ

Мільйон вояків в часі кількох годин.

Підчас своєї візити в Швейцарії, якраз перед першою світовою війною, німецький цісар Вільгельм запитав одного швайцарця, що сталося б, коли б на Швайцарію напала будькотра з її великих сусідніх держав.

— Ми з місця стріляємо і вбиваємо наїздника.

— Добре, продовжував цісар, — а якщо цей наїздник буде в два рази сильніший за вас?

Відповідь була знову коротка і самовпевнена: »Ми стрілятимемо два рази.«

Кожний швайцарець знає цю історію. Та в ній є більше правди ніж гумору. Швайцарія, хоч завжди належала до найменших (числом населення) і убогих країн світу, ставила чоло колись далеко могутнішим за себе зі заслуженим успіхом.

Невеличкий простір (всього яких 150 миль ширини і 200 довжини і то в найдальше висунених заокругленнях), не дає можливости »надумуватися«, що діяти в випадку агресії. Тому протиудар мусить бути точний, негайний і рішучий. Убогість країни не дозволяє на довго-тривалу дію. Серед гористого терену нема ні заліза, ні вугілля, ні інших природних багатств, які необхідні для військової промисловости, (а якими так обдаровані могутні сусіди Швайцарії). Та за те Швайцарія славиться, здібністю та готовістю своїх громадян в кожній хвилині стати зі зброєю в руках на захист батьківщини.

Завдяки такій духовості своїх людей, Швайцарія має сьогодні найдивнішу армію в світі. Її членами є кожний фі-

зично-здібний мужчина в віці між 20-им і 60-им роком життя. В часі лише кількох годин, 5-мільйоновий наряд всилі змобілізувати готову до дії армію, силою майже одного мільйона.

Тільки в кількох хвилинах по проголошенню воєнного поготівля — цивільні люди перетворюються у вояків. Трансформація ця відбувається майже автоматично. Бо не так, як всюди інде, швайцарці мають зброю, амуніцію і військові уніформи в своїх домах. (Так, як було в Україні в часи Козаччини).

У багатьох людей висить на стінах кімнат зброя кількох генерацій: батьків, дідів і прадідів. Не висить вона там для прикраси помешкань! Зброя, в зрозумінню швайцарців, — це найголовніший, основний фактор оборони самого існування народу, який сміє назвати себе державним.

Політика залізної не втраляє вдержує Швайцарію осторонь воєнних конфліктів. Вже понад півтора століття, швайцарці практично не мірялись на полі бою з ніяким противником. З цієї причини важко щонебудь сказати про їх боездатність. Та закордонні знавці і військові експерти порівнюють швайцарську армію з найкращими в світі, особливо на підставі її програмових вишколів.

Мимо цього, існує велика різниця між швайцарською та іншими арміями. В Швайцарії ранга генерала невідома. Наряд умисне так плянує. Швайцарці традиційно не дають забагато »сили і влади« будьякому індивідуалові.

Найвищою рангою в швайцарській армії є полковник. Тільки у випадку загрози і воєнного поготівля, хтось мо-

же бути обраний Генеральною Асамблею й покликаний виконувати обов'язки Головнокомандуючого Генерала. В останньому столітті було тільки три такі okazji, з обома світовими війнами включно. Та завжди, коли воєнна загроза переставала існувати, кожний з тодішніх «генералів» повертався назад в своє приватне життя пересічної людини.

Швайцарська система обов'язкової мілітарної служби — гідна уваги. Вона існує не тому, що її накинено з «гори», урядом. Нарід сам її хоче! Коли б такого не було — закон цей міг би бути скасований в один день! Вистачає всього 30,000 підписів, щоб уповажнити надзвичайні вибори підчас яких нарід проголосував би за або проти закону, ухваленого репрезентантами.

По кожних виборах, часописи в звітах про їх вислід, починають словами: «В О Л О Д А Р — рішив...» Цим Володарем, цим Монархом не є якась одна відірвана від інших людина, що живе собі в розкішних палатах. «Володарем» цим є сам швайцарський нарід, нарід, що має найстарший в світі демократичний лад.

Швайцарці дивляться на свою країну, як на «родину» кантонів (округ), які в свою чергу являються «родинами» міст, містечок і сіл, що складаються з індивідуальних родин. Мобілізуючись в армію, члени цих родин розуміють цю обов'язковість, як найвищу життєву konieczність їх власної самооборони.

В 1291 році три католицькі канони: Урі, Швиз і Унтервальден об'єдналися в Швайцарську Федерацію, що приняла знак хреста, як свій державний символ. Кожний з кантонів погодився виставити всі свої наявні сили для спільної оборони проти будь-якого наїздника. З того часу, одного і того самого, незмінного принципу додержуються 22 кантони сьогоденської федерації.

Кожний мужчина сповняє мілітарну службу в часі 40 (!) років свого життя. У випадку фізичної неспроможности, він платить спеціальний податок, який вимірюється на підставі його матеріальної спроможности.

Військова служба починається на 20-му році життя чотиримісячним вишколом. Коли по його закінченні

швайцарець став проголошений вояком, він вертається кожного року на поновний курс. Це триває так довго, доки він не досягне 48 літ життя. Вояк зголощується в повному вояцькому виряді, в уніформі і зі зброєю. Від 48-го до 60-го року життя відсвіжуюча, вишкільна муштра відбувається тільки раз на два роки.

Щорічні вишколи не являються якимись «відпочинковими вакаціями» з доброю платнею чи «операцією» стругання картоплі для військових кухонь. Є це дійсно важка мілітарна муштра, блискавичне маневрування, орієнтація і охорона природних фортифікацій країни. Що надає вишкалам особливо вимовної ваги — це невідклична вимога, що кожний вояк **мусить** бути цілним стрільцем і повинен цю здібність вдержати до 40-літнього року життя.

— Наша країна убога й невелика, — говорить молодим воякам підчас першого вишколу в стрілянні. — Тому ми не сіємо на випадок війни, марнувати амуніцію. Кожна куля **МУСИТЬ** попасти в ціль!

Той, хто не в силі опанувати мистецтва стріляння, залишається так довго поза годинами, доки не навчиться. Висліди стріляння нотуються у військові книжки кожного року. Для швайцарця ця книжка (цільного стріляння) — це його найліпший документ. Гордим є той мужчина, який покаже своїм внукам, яким метким стрільцем він був, за увесь час військової служби!

Буває, що дехто, помимо всіх своїх найбільших зусиль, не всилі поцілити в ціль. Такого нещасливця жде страшна доля: зброю від нього відбирають.

Коли 20-річний юнак готується до свого першого стріляння — це велика подія в родині. І батько і мати стараються допомогти синові — порадами і своїм досвідом. Напр. матері радять замикати очі на кілька секунд перед самим стрілянням. Коли очі замкнені, їх поверхня звогчується і зір стає сильнішим. Знову ж батько пояснює позицію сонця, хмар, світла і тіней і їх вплив на оптичну злуду, як контролювати віддих і (ефект?) хвилювання.

В минулому, 1958 році близько 360,000 швайцарців у віці від 20-40 років життя були учасниками щорічної виправи в стрілянні. Рівнож і всі інші, віком від 40-60 також, брали участь щоб перевірити, чи їх зір ще добрий. З них усіх тільки двоє на кожних сто не зуміли поцілити в приписану ціль першою рундою.

Американський амбасадор в Швайцарії, Генри Дж. Тейлор був випадково в Парижі якраз тоді, коли відбувалася конференція міністрів країн, що належать до Північно-атлантичного Пакту Оборони. Він не брав участі в нарадах, але був запрошений на обід. Тут він висловив кілька слів гіркої правди. По його словах запану-

вала тиша. Міністри втратили апетит. Ось що амбасадор сказав:

— Чи ви знаєте, — запитав він, — що невеличка Швайцарія, в цю хвилину може виставити більше модерно озброєних, вишколених і готових до бою людей, ніж будькотра західно-європейська країна?

Він забув додати, що кожний швайцарський вояк, це снайпер.

Строга політика нейтральності не дозволяє включити швайцарську армію в оборонну систему західної Європи. Та у випадку тотальної війни, яка загрожувала б і Швайцарії — її армія являлася б неоціненою і першорядною мілітарною силою вільного світу.

I. Візнович

Спогади вояка У.С.С.

8. лютий 1918. рік. Перший день при У.С.С.-ах в селі Розвадові коло Миколаєва над Дністром. Вишкіл як звичайно: найскорше учать ходити, лягати і скоро вставати, а також бігати і ще уміти співати та найшвидше треба уміти їсти, бо обідова пора є дві години, але наїстися, то не більш 10 хвилин. Коли підеш до ліжка, то джурний краший рідної мами! Загляне чи маєш чисті ноги і чи ти ліг за приписом. А як рано вставати, то все бігом і бігом, митися теж бігом! Літо, чи зима то мийся в зимній воді і то все бігом. Хочби який сильний мороз, то напів голий мийся в зимній воді під студнею. Пригадую собі Маму, що все казала: — Мийся, дитинко, в теплій воді. А тут тільки то, тепле слово згадую своєї Мами... Минає день за днем при рекрутським вишколі, а далі прийшов найкращий день: Дають кріси! Та Батько, що був вояком за Австрії оповідав про військо і про «гвера», а тут каже десятник Особа, що то «кріс». А далі: — Маєш отсего кріса ти, хлопський філософе! Шануй і люби краще за дівчину!

Ранком збірка на площі, коло касарень. Стає сотня в два ряди до раннього звіту. Виходить «сотенний-батько», що дає їсти (но й мундур дав). Ця назва наша офіційно «батько» має другу назву в нашій сотні. Це справник сотні, Старий Десятник Шмерос. Ди-

журний передає сотню справникові, а справник переходить і переглядає по одинчє кожного стрільця, то з переду, то із заду, чи добре лежить торністра на плечах. Доходить і до мене, поправляє пояс і каже: «Мусишся гарно тримати, ти хлопський філософе!»...

Минають день за днем і нарешті забуваю за дім, тільки думаю, щоб бути десятником, як Десятник Особа! От ідемо стріляти на стрільницю. Стрільниця біла за Розвадовом в Дроговижу. Прийшли ми на стрільницю, кожний стрілець дістав по три острі набої, а поручник В. К. каже, що хто буде добре стріляти, то з нього вийде добрий стрілець, а такий піде на підстаршинську школу. Думаю собі: — От коби то добре стріляти! А тут я ще з роду не стріляв з кріса!

Зійшлися старшини і підстаршини. а далі прибвз на стрільницю Отаман Косак, напевно буде поиглядатися. як хто стріляє. Починаємо стріляти по 5 стрільців. Стоїляємо лежачи. Приходить черга і на мене. Вістун Олексій показує мені, як маю тримати кріс, прицілюватись, тоді каже: — Ладує кріс! — Заладував я і ціляю, але каже мені вістун: «Як стріляєш то не замикаєй очей, бо можеш вибити Богові вікна!» Так воно й сталось! Тільки я прицілювся і стрілив, а тут самі очі замкнулися! Так і не побачив, куди стрілив! (Продовження на стор. 13)

ВИЛІТАЄ І ЖАЛИТЬ

КОЛИ І КОГО ХОЧЕ.

Рік 1

ВЕРЕСЕНЬ—ЖОВТЕНЬ, 1959

Ч. 1

Хрущов у гостях.

ВІД РЕДАКЦІЇ «ОСИ»:

Дорогий Читачу,

По довгій перерві бувші вояки, а в першу чергу Рімінці, рішили відновити «Осу» на терені В. Британії. «Оса» буде жалити немилосердно всіх, але, як чесний вояк, не буде жалити безборонних, або немічних осіб.

Нашим завданням є жалити кого потрібно по побратимськи з любови, а не з ненависті. Ми будемо раді, коли не буде причин і потреби жалити когонебудь, бо тоді залишеться багато місця для гумору, який є так конче потрібний в наших обставинах.

Лисі голови ставимо нарівні з волохатими! Магістри, міністри, магістрати, солтиси, бельфери і другі директори дістануть по заслuzі нарівні з маршалками, астрономами, партійними, безпартійними, членами Гол. Управи ОБВУ, Учительською спілкою і звичайними собі смертельниками-селепками.

»Куку в руку« й далі нам чуже. Всі листи з погрозами, похвалами друкуватимемо в »Трибуні Читача«.

Анонімними листами наб'ємо подушку Голови ОБВУ й пішлемо Нікітці Хрущіку в презенті.

Бомби, петарди, »кналькерпери« й другі предмети »розривочного качества« пропонуємо знавцям тонкого гумору слати, за передплатою на адресу, чи адреси, військових рефератів наших політичних партій.

В нас немає власного арсеналу.

Читаючи »Осу«, Дорогий Читачу, знайдеш на її сторінках сконденсовану українську правду, поперчену вимогами реальної мудрості й посолену злобою наших буднів.

Писатимемо »просто з моста« за рiмiнським моттом: »Бий, я го знаю«...

Просимо Тебе, Дорогий Читачу, присилай нам свої вірші, жарти й другі твори. Якщо по надрукованні ніяк їх не зможеш пізнати, знай, часи не лиш мінються, але й мінються, а в нас час працює на »овертайм«...

Наші незабутні Друзі — Осенята зі старого, рiмiнського гнізда — відгукніться!!! Горніться оп'ять під крила мами Оси! Федю Юшко. Фю-Фю, Го-Го. Ем-Еф, Бі, Короку, Джемс-Емсе, Сагібе, Ко-ко, Рильце, Березо, Тинцю, — де Ви?

Мама Оса жде вісток від Вас, просить Вас до співпраці! Через море, кордони, з усіх закутин широкого світу летіть до нас!

Бажаючи Тобі, Дорогий наш Читачу, всього кращого!

До побачення у другому числі!

Мама Оса й Осенята

* * *

Будуть »ОСУ« друкувати! . . .

— Що нового? Що чувати?
— Будуть »Осу« друкувати!
Будуть її видавати,
Будуть її продавати
І — читати!
Довго люди гомонили,
Говорили, шепотіли,
Що »Оса« біди наробить,
Що їй »ингліш ведер« шкодить,
— Лицеміри! . . .
Правда, зразу трудно буде
Та живуть ще добрі люди:

Макольондра, Петро Шпилька,
І Рімінців тисяч кілька
Й »Сурмач« любий.
Будем »штаму« всі тримати
Будем »Осу« друкувати
Будем її помагати
Поширитись і зростати
І — кусати.
Злякається типів сила
Що »Оса« віджила! . . .
Хто її не памятає
Як вона жалить, кусає
— Хто не знає?! . . .

ВЕРЕСЕНЬ

(вірш на злобу місяця)

Золотий книш сміється жарко,
Шле на голі спини стріли
Руки-голі... ноги босі...
Ціфербляти зрум'яніли...

Пражить сонце, смажить сонце.
Поле вкрив ланцюг покосів...
Це так в нас, в далекій хаті,

Україні злоторосій...
А у другій «нашій хаті»,
В землі сірій Альбійону,
Замість сонця — дощик праже,
Мряка тягнеться фелоном!..

І читаєш, брате, в пресі:
— Хрущ в Америку фалюс,
А з Америки в «Расею»,
Вже Айк-івським духом дує...

Із Женеви вийшла дума —
Пише знову вам газета...
— Щож, — гукаєш — тут не балак,
Але треба міномета!!!..

Та часи тепер химерні:
Правда має різні кінці...
І в безсилі йдеш додому —
— Виганяти злість на жінці...

А коли ти нежонатий
І нема на кім злість злити,
Йдеш тоді у клуб, на пиво,
»Опозицію« громити...

Лиш один Даждзьбог, спокійно,
Шле, кризь мряку, злоті стріли
І дивуєтесь: — з »політики«
Геть, селепки подуріли!!!...

»Ми Україні пропасти не дамо...«

По Україні кружляють поголоски, що вдячні мешканці Києва задумують признати Батькові Кукурудзяного відродження звання Почесного Кукурудзиника.

По відзначенні Львівської області орденом Леніна, Профспілка Пхай-тримай (або, по людськи, Спілка міських злодіїв) рішила односторонньо повернути, на доказ братньої дружби, всі нагани, чоботи, з мапами тощо, що їх і до нині шукають Доблесні Воїни Родіни, легальним власникам. Зголошення по відбір приймається лише від тих, що між 1939. і 1940. роком стаціонували, хоч і як коротко, у Львові.

1-ша парфумерна фабрика міста Харкова перевиконала норму на 1959/60 роки вже тепер на 355% продукції одеколону. Цей астрономічний зріст запотребування на колонську воду пояснюється тим, що завдяки наполегливій, роз'яснювальній праці між бійцями гарнізону міста, що раз більше з них закидає пиття денатурату й перекидається на оде-колон.

З Москви доносять, що Нікітка Хрущик завзято вивчає джиттербург, бугі-вугі й біпоп, одначе »рок енд роль« на розкладі лекцій не фігурує (кажуть, що цей танок дуже, на перед Сталіном танцьований, гопак схожий...)

Краща свинарка Катя Голоп'ятов із Запоріжжя домоглася за 1958 по тридцять поросят від десятиох свинарок свинарника колгоспу »Червоне Рило«. Її метода: Читання Короткого Курсу Історії В. К. П. б. всім десятьом свиноматкам на годину перед поросенням.

Два підсвинки колгоспниці Марини Відної (село Бриндзя, Косівського району), влізши в хату кризь відчинені двері й побачивши на стіні портрет секретаря ЦК. В. К. П. б. хрунькнули в унісон: »Хруу« — (Це в свинячо-марксистському діалекті означає: »Татуню!«) — Ображена свиноматка відкусила одному хвіст, а другому пів уха...

Цілинні землі примістили ще одного добровольця: Його заслуга поїхавши до Одеси за колгоспними справами, він прислав додому фото родини мавп у клітці місцевого зоологічного городу, з написом на другій сторінці картки: »Був і в Райкомі. Відвідав членів обласного уряду«.

ЩО...

...для добра української громади і в ім'я консолідації, теперішній Голова О. Б. В. У. й в. о. Голови С. У. Б. сот. Шкарпинець погодився на голову О. У. Ж.

...славний італійський співак Тіно Вальді, прочитавши в англійській пресі, про звичку оперової співачки Є. Зарицької збирати «на щастя» старі цвяхи, збирає теж «на щастя» залізний, мідяний і другий лом, старі бандури тощо. Просить усіх прихильників, ентузіастів присилати вище згадані докази їхньої підтримки славному італійському тенорові на адресу першого спонсора мистця на нашому терені:

Кузня італійських і других мистців,
49, Линден Гарданс,
Лондон, В. 2.

...Товариство Українських Купців і Бизнесменів уфундувало нагороду для того свого члена, що покаже найбільшу ініціативу й рекламний хист у організуванні й проведенні весілля, хрестини чи іменини. Нагорода — два кільця салямі, — буде признана за відбуття однієї, чи всіх тих імпрез у Палаті Лордів — Лондон. Теперішній стан конкуренції:

1. Манчестер — Чітгам Тавн Гол (хрестини),
2. Рочдель — Укр. дім (хрестини).

...зрозумівши відчувши вагу хвилини, творець і перший актор Рімінського «Червоного Дишала», М.-Кулин занехав дальшу мистецьку діяльність і почав редагувати Військову Хроніку в лондонській «Українській Думці». Це ще один доказ, що війна — це мистецтво і навиворіть.

... на координаційному засіданні Громадських Установ Манчестеру (розуміється, українських), одобрено внесок Голови місцевого С. У. Б.: «Всіма силами запобігти «випаруванню» ковбас із буфету на грядучому святкуванні 10-ліття Хору Гомін!»...

...в майбутній Укр. Гімназії учням старших класів проєктується, крім нормальних предметів, доповнити курікулом обов'язковими лекціями фудбольного пуля, покера, лябета й тисячки. Очко й фербель — довірліні предмети. Професорів по спеціальності пуля назначить професорська колегія «Дністер»...

Сервус Ферайна!

Моцні Вас. Галгани з резурекційов нашої Мамуні Оси в патріотичні піфербляти цьомаю!

Нарешті сьмосі на терені британської ді-доспори на бойовий цайтунг шарпнули!!

Аж типерсі хлоп по зашпановані робочярськім ведлі писаної літерацкої осьвіти відшпанує, ніби сі в очитаного тилігента забавит і з фасоном едукацію ведлі баєра відставляти буди!

То воно правда жи купу друкованої бібули ту маєм, али що з того — фук!

Прийде госьць з роботи, кропне си кавалерський динер, ніби бекон, чи вуршт з хлібом, на десер засвище штаєрка і задля духового фуражу газету в руки хапає.

Так ми сі види жи як Осу в руки возьмете, то вам сі старі часи пригадають, ген, аж ті, коли то на перед розбитою хавірою нашого штабу в Беларії на дереві висіла, а селепки ся перед нев товпили й тот на самім переді всім на голос читав, би ті й з заду знали шо в українській політиці нового.

Властиво то воно сі з політики нашої ніц не змінило, якись сі тоді, по штирох кексах і фідзі, з другим під корчом винограду, чи в фосі сварив, то нині сі з ним в клубі при пиві гандрочиш.

Якось сим до наших гуцулів-полонинців, ніби русиньських шкотів поїхав. Моцном сі там забавив.

Казали ми бим в пуля зачав шпіляти, бо в Едінбурзі то сі зробив такий «Дністер», жи всім за пару центів пакаже як грубу валюту зіхерово виграти.

Бувим і в домі на Віндсорстріт і ту ідеп фацет, Тоньо, прифастригувавсі до мене жи мене знає, а жи був під газом, то ми зачав о своїх трагедіях житьових базікати.

А було їх аж п'ять!

Першої не міг си пригадати, друга то була тоді, як з ровером, в хаті, на коня виїхав, а жи до коня був причіплений віз з хлібом. то сі з розмаху ровером по хлібі переїхав. а кінь му копитом на сервус у мазак засигнував!

Трета — жи сі вженив і через то потім мусів через ріжні границі від бабської мілосці віяти.

Четверта то то жи за політику в криміналі відсидів. (Злапав го К. О. П. на румунській границі з тютюном і горілков в рукзаку.)

Пята то та, жи дiм у Едiнбурзi має бар, а той має гальби якраз такі жи йому, Тонькові, до руки пасують i чириз то не може сi від них відiрвати.

Моцні припав ми той фацет до густу, так жим му сам пригадав його першу трагедію — та, жи він сi народив!

Али він сi не образив i нас обох у найліпші згоді з бару викинули, бо був цапфенштрайх. Тоньо свій хлоп, »Сурмача« читає i все сi з нашими »сусiдами« сварить жи він не гураль, а поридний гуцул!

Чув я, жи в Америці всі фораинери покупали си сикавки й фліт, ніби Д. Д. Т. на мухи, бо хоч пора пізна, але таки з родіни хруц на урльоп до них іде. Ніц му не поможе, чи вибере свободу, чи ні, будуть го флітом газувати!!

Ту в нас то всі светкуют свято Конопу.

Той Гетьман Виговский то був моровий госьць хоць i не зі Львова!

Як Качалку копнув в портки то сi зараза аж під Москов за го-го злапала!!

Ото був хлоп!

Ну, буду кінчати мій грипс, бо вас напевно далі другі кавалки в Осі кортит читати.

Читайте, фраери, а сi рузні-рузносьці довідаєте.

Я від тепер шрайбую до Осі, а жи Ось разом зі Сурмачом то все мій грипс до вас дійде.

Сервус! Па!

До побачені в другій Осі!

Ваш кулега ланьцуховий, Гренадир
Гранди 31-го полку, Львівский Батяр
Місько Макольондра.

— Що? Та ж ти ще вчера впевняла мене, що й по весіліи працюватимеш, а ти вже принесла книжку?

— Так дорогенький, але після цього я присягала тобі, що не буду глядіти на других мужчин, а на фабриці їх повно.

— Що будете, куме, пити? Горілку, чай чи пиво?

— Наперед горілку, чай а на кінці пиво.

— Як там відбулось весілля Славка?

— О, нема що казати, цілком по нашому: чорний хліб, огірки, ковбаса...

— А шлюб?

— Е, шлюб в реджістер!

Івасик, прийшовши додому по першому дні в школі:

— Мамо, та там нічого не вчать!

Мама: Як то?!

Івасик: — А от казали мені знову завтра прийти!...

Пробачте, не можу злізти.

З головної квартири суму довідуємося, що:

В коротці на терені Англії появиться фільм »Евген на Січі«. у фільмі цьому показано, що на »Січі« можуть жити також гарні молоді i старі дівчата. Всі козаки ходять в коротких штанцях.

Осавули погубили свої шаблі, а тільки залишились їм шнури.

Один з наших щасливців вже бачив цей фільм. Він тільки не міг збагнути звідкілля на терені Англії назбиралось стільки козачні. Де-Ву

З НАЙНОВІШИХ ПРИГОД МІСЬКА МАКОЛЬОНДРИ

З Англійської преси:

Хворий на маню переслідування М. Лунь з Манчестеру поколов швайкою Міська Макольондру в помешканні на Круссал. Манчестерський суд покарав М. Луня на рік в'язниці за поранення М. Макольондри.

Пояснення від кореспондента »Сурмача« долучене до витягу з англ. преси:

»Чуть, чуть не помер Макольондра. Співає він про фронт, про бої, а був би згинув у хаті, від хворої людини, навіть не від героя.

Тепер Маріян Лунь буде рік розважати, чому йому його чин не вдався«.

Трибуна Читача

Дуже Шановні Пане
Редакторцю!

Я ся довідав без мого кулегу Мтра же ви си задумали відродити нашу небіжку Восу. Не знаю тото правда ци ні, але дав би Бох жеби тото була правда, а вам дав би здоровлечка і вашим кулегам же тото вам впало на гадку.

Я так ся утішив тим аж, рахувати, з вохоги поцьолував свою Євку і ся перепросив з нив, бо ми собі мали на пеньку ще від бирздею нашої доньки Тацьки... ци може тото було нашого Майка, або Штифанка?... ну дивіть — бігме юш не памятаю! А гнівалися ми на тім, же я сказав був же на нашій кумі Ганці були покручені панчохи. А вона — ох, Боженьку! Як не скочить до мене: «а ти чога по єї ногах зазирає, а ти сякий, а ти такий, ти мені життя вкорочуєш!!! Ти перед мнов ся скаржеш же тя болять крижі, а заглядати кумам у панчохи, то ти моцний? І таке счинила була пекло, же я пробував і сюда і туду та... хіба бабу вговорити?»

Ой, бігме тото була собі газета. Бувало ще в Італії, хоч як було маркітно християнину сидіти в колячих дрюгах, гей вівці в кошарі, ні зісти шось порядного, ні закурити, але бувало, возьмеш Восу читати тай регочешся же, аж понад димина тя болить і всю біду забудеш, ая! Я фурт говорю же тото були ци часи. Ніяка колера не догризала християнину зі збірками на визволення, газети, кіно і театир за дурно, несхла голова чоловіку з тими всякими інкомтраксами та интиріялами, а найголовніше — не гризла тебе баба, так, як ото моя Євка!

Цікавий бим був довідатися, як ваша Пане Редакторцю баба ся справує, бо говорять деякі же є баби й бабиска, але я гадаю же вони всі зроблені до одного копи-та і то все!

Не знаю ци ви знаєте Редакторцю отому, же наша братія всюдички робить типер велике свято Конотопу на пам'ять же колись, якийсь наш старший зі своїми хлопцями добре всунув москалям у тото місце, же ся сидить на ньому. І, як брати по тому, же там читали й повідали, то в Конотопі було

ци гирше пекло, як ми мали коло Бродів ци Дляйхенбергу, а еднак наші дали собі раду. Певно їх старший мусів бути, як то кажуть, із голов, не так, як той же ми мали.

Шкода, же наш старший від Кумбантантів не розпочинає якої війни з москалями ци яков іншєв колеров, то бим пішов, ой пішов, бігме, же так!

Я дукумуюсь, же нашого старшого теж мусіла якась умотати, бо я его знаю з воська, то він такий спокійний не був. Бувало любив пофіглювати, але й не давав собі на голові кілки тесати, любив рихт і все. А типер? — ой пішло нам усім, як з петрового дня!...

Незнаете ви Редакторцю, як типерички справа стоїть з вукраїнсков гімназійов? Бо моя Євка фурт мене пхає записати нашого Штифаника, щоб бува не був такий дурний, як его батько, але я вичитав у газеті, же на тій самій адресі, же записувати дітей до гімназії, типер якийсь Дністер вчить грати в пулі. Тому розвідайте і дайте мені знати ци то таке гімназія буде вчити, ци як, бо я мушу знати що робити зі Штифанком.

Ну, на тому кінчу, бо вже моя стара вертає зі склепу, то буде сварити, же я сиджу, а горшки не помиті.

Моцно здоровлю Ваш

Пилип Люшня.

— o — o — o —

Діточа щирість

На автобусній зупинці стоїть жінка з маленьким хлопчиком, що цілий час дивиться на сильно грубого сусіду. Цей збентежений питає:

— Чога так дивишся на мене, чи ти ще ніколи не бачив білого чоловіка перед тим?

На те хлопець:

— О, так! Але такого грубого, то ще ні.

.....

...Я вже хотіла з ним покінчити, бо він такий дивний, і сказала йому, що не хочу його більше бачити, а він встав, виключив світло і сів біля мене.

.....

Вчитель сказав написати клясі на домашнє завдання, між іншим, речення із початком «тоді». Юрчинове речення звучало так:

— Тоді марш мені з хати, старий діду!...

.....

Ромчик до мами:

— Вуйко Славко взяв мене своїм автом на прогульку, й по дорозі ми минали цілу купу ідейотів, дурнів і цимбалів!...

.....

Показав хтось маленьким щитиком куди попала куля, а Вістун каже, що добре. Записав у свій нотатник, а я стрілив другий раз і знов замкнув очі, але каже вістун, що ще краще. Сріляю третій набій і вже замикаю лиш одно око й то ліве. Знову каже Вістун, що я добре стрілив. Приходить Десятник Особа і питається як стріляв отсей «філіозоф». Каже Вістун, що добре, а Десятник Особа. «Буде з тебе добрий вояк!» Покінчили ми стріляти, йдемо до дому, касарень.

Напереді на конях наші старшини П. П. В. К., а ми давай співати любов-

ЛІДЕРИ БРИТАНСЬКОЇ УКРАЇНИ

Український Мінхавзен, спеціаліст примінення артилерійської тактики в українській еміграційній кооперації.

лену пісню нашого сотневого: — Ой у нашій Деревушці сталась новина... весело минають дні. Уже перестав я думати про дім, про родичів. Правда, докучав троха голод, а «наша Австрія» доволі скупенько війську їсти давала.

Казали наші старшини, що добре воюють У. С. С., хоч і на гнилім грисіку, або на сушеній гемізі і на дерев'янім хлібі.

Воювали ми добре! Вірили, що з перемогою Австрії, переможемо нашого ворога, здобудемо самостійну Українську державу.

Кінчається вишкіл. При кінці квітня здаємо іспит із знання військового ремесла. Кажуть, прибуде цілий штаб. Приходить день останнього перегляду. Ми в повному виряді очікуємо прибуття штабу. Коло десятої ранку приїжджають автом два генерали і наш старий знайомий Василь Вишиваний. Приїхали, висіли з авта.

Стоїть Курінь у військовому порядку, підходить Отаман Коссак, подає грімко команду: «Позір! В право глянь!» А шабля так і в'ється гадюкою у руці Отамана! Звітує Коссак. Проходить із штабовиками і Васильом Вишиваним, переглядають наші лави. Кричить генерал: «рут!», а Коссак зараз за ним: «Спочинь!»...

Тиждень по перегляді відійшла з нашого куреня, на фронт, перша «маршкомпанія». Пішов із нею і наш Ст. Дес. Особа. Пішли із тією сотнею майже всі підстаршини нашого куріня. Стрілецький склад її творили новоприбулі стрільці з Бережан.

Прощаючись із своєю чотою Ст. Дес. Особа, запевнив нас, що й ми скоро підемо в поле. Хотів я був знати, коли підемо до окопів, то й запитав десятника, а він до мене: — Ох, ти хлопський філософе! Як і перше хотів би все зразу знати! Пожди, ще понюхаєш стрільного порошу!!!...

За два тижні пішов я із другою сотнею на фронтний відтинок — гора Кепшбаба. В неділю провозжали нас із станції Миколаїв наші знайомі, переважно гарні дівчата.

Остався за нами час вишколу. Перед нами клекотіла боєм гора Кершбаба й її оборонці — Румуни готувались дати нам наше боеве хрещення.

(Далі буде)

Всі на З'їзд
Українського Вояка!

Ріміні дванадцять літ пізніше

Хоча від моменту переїзду до Вел. Британії персоналу українського табору полонених в Італії проминуло дванадцять літ, зацікавлення Ріміні поміж бувшими »дивізіонерами« на цьому острові є й надалі велике. Передовсім цікавить колишніх »рімімців« чи по них на італійській землі залишився ще якийнебудь слід, а відтак — чи дуже змінилося саме містечко Ріміні, як проживає місцеве населення, тощо.

Автор цього репортажу відбув на початку серпня ц. р. двотижневі вакації в Віміні і при цій нагоді постарався відвідати усі місця загального зацікавлення, щоби відтак поділитися з читачами »Сурмача« своїми спостереженнями.

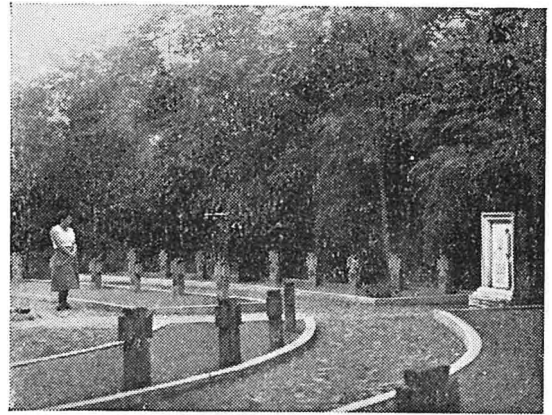
Ціле леговище, на якому були розміщені німецькі табори полонених, а в тому і наш, є тепер в руках італійської армії. Воно, як і колись щільно обдротоване, а біля головного входу, на висоті другого табору, стоїть озброєний стійковий. Тому, що на цей теперішній військовий об'єкт нікого із »цікавих« не впускають, мені не вдалося ствердити, чи мініятюра катедри св. Юра, яку збудував інж. К. Монцібович, збережена, чи ні. Як знаємо, вона була замала, щоби її можна було побачити з подальшої дороги. Тому, що на самому початку леговища, там більш менш, де була розміщена варштатова сотня, піднімаються в повітря і осідають реактивні літаки, треба сподіватися, що також згадану мініятюру катедри зрівняно з землею, щоби не стояла вдорозі.

На терені першого табору не стоїть під цю пору ані один барак, так, що під фізичним оглядом, по нас там дослівно нічого не залишилось. на вукоги першого і другого табору повиростали нові будівлі. Вони переважно для військового вжитку. На тлі сірих піль місце, де колись був наш табір, виглядає понуро, безлюдно і непривітно.

Як знаємо, на військовому кладовищі в Червії, побіч сімдесяти тисяч німців похоронено після війни також 39 українців. Українська секція згаданого військового кладовища в Червії становить собою невеличку, окрему цілість.

Місце під неї було задалегідь дбайливо підшукане, сплянтоване та розпляноване. Це, біля головного входу на пів метра вгору піднесена площадка, яка оперта обома крилами й заднім кінцем об заліснені шпильковими корчами береги.

Усі 39 гробів засмотрені петлюрівської форми хрестами, на яких під поперечкою поміщено мосяжні плитки з виритими у двох мовах призвищами, військовими ступенями та датами на-

родження померших. Заду, у самому центрі стоїть біла пропам'ятна плита, на якій вгорі виритий тризуб, а під ним по-українськи і по-латині написи: »БОРЦЯМ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ«. —

На тлі невеличких дерев'яних хрестиків німецького кладовища, українська секція виглядає дуже чепурно і для прохожих атрактивно. Усі хрести чисті, земля на гробах підгромаджена, стежки підметені. Хоча деякі хрести показують глибокі тріщини, українське кладовище в Червії постоїть ще з десять років, заки перед нами вирине потреба їх відновити.

З нашого табору в Белярії також нічого не залишилось. Поля заорані, то тут, то там повиростали нові білі хатки, зеленіють виноградники.

В Цезенатіко; близько військової лічниці, де лежали наші хворі на туберкульозу, італійці побудували двадцять кілька поверховий хмародер і до-

кінчили дім маринарки, в якому колись урядували хор. Галушка та теперішній український мільонер в Канаді — хор. Роман Чолкан.

А тепер дещо про загальні спостереження. Як в Мірамаре, так і в Ріміні про українських полонених дуже добре пам'ятають. В двох випадках, в Мірамаре середнього віку жінки випитували, чи я не зустрічаюся з «Ніколо» і «Романо». На жаль вони не подбали про прізвища тих обох «боїв», а, як знаємо, в нас в полоні «Нікольос» і «Романос» було так багато, що віднайти їх тепер для обох тих італійок було б не сила. Врешті, коли б навіть і віднайшли, чи погодились би вони на це щоб тим обом мірамаркам вислати їхні адреси до Італії?

Містечко Ріміні розрослося і дуже покращало. Новим віллям, готелям, люксовим склепам, кафетеріям тощо, немає рахуби. Поруч залізничної станції викінчують хмародер, який буде мати близько тридцять поверхів. Люди, як виглядає, живуть заможнo. Діти, і взагалі молодь, здорова і весела. Мимо цього огірчене слово «капіталіста» чується на кожному кроці.

В порівнянні із скандинавками, німками, англійками та іншими, італійські дівчата виходять з кожної конкуренції побідно. Дивлячись на їх від сонця потемнілі фігури, видається, що в їхніх тілах немає ні одної кісточки. Вони також вбираються багато чепурніше від інших.

В кожному склепі в Ріміні можна купити все, від голки починаючи, а на ослові скінчивши. За таблетками аспірини треба вибратися, одначе, аж до центру міста і там в черзі вистояти зо три години, бо на ціле місто лише одна аптека.

Життя в місті пливе без перерви двадцять чотири години на добу. В день пляж, а вечером — місто. Усі двадцять чотири години такий страшний гамір, стукання дерев'яними шляпцями, рев авт, свист поліційних свистків, сирени авт тощо, що багато приїжджих по тижневі побуту дістають нервовий розстрій.

Якщо хтось забув, або не вчився, як в склепах торгуватися, хай бере з собою потрійну скількість грошей. Кожне незнане італійське слово коштує

Пані Х. Волинська, королева краси в Рочдейль.

«страніера» щонайменше сотку лірів, бо циганять в Ріміні чужинця скільки вдасться. Циганять на ринку, в готелях, в барах, люксових склепах і в аптеці!

Всі речі в Італії дуже тані. Для прикладу, той самий светер, який в Манчестері коштує три з половиною фунти, в Ріміні можна купити за тридцять шилінгів. Харчі по готелях переважно італійської кухні. Вони товсті і забагато. Та у цьому всьому є і друга сторона медалі. Тоді, коли на перший кид ока ціле місто потонуло в добробуті, на подвір'ю готелю, в якому я перебував, старша жінка цілими днями прала готелеве білля. Коли я її запитав, скільки грошей вона дістає за таку важку працю, вона відповіла, що якраз досить, щоб самій прохарчуватися і дітям додому дещо принести.

В. Вашкович

✠

НА ВІЧНУ ЗГАДКУ

З Аргентини надійшла вістка, що нашого рімінського Діда-Пасічника Олекси Девлада не має між нами.

Спи спокійно, Дорогий Лоцмане, Письменнику, Поете.

Ми згадуватимемо Тебе, Твій кашкет, рольку паперу й-Твою палицю. Зокрема палицю. Нею, нераз, Ти, дуже ефективно, воював із цілим гніздом-баракком редакції «Оси» в Рімінському Сан-Табороно!

Спи, Друже, в чужій, дальній землі!

Хай шум аргентинських пальм пригадає Тобі спів Дніпрових Порогів.

В. Й. П.

Редакція «Оси».

**Кооператива «НОВА ФОРТУНА»
дає високі дивіденди
вступаючи в члени кооперативи,
допоможеш собі і українському
підприємству
всі в члени кооперативи
«НОВА ФОРТУНА»**

Відзнака члена ОБВУ на блязу (блейзер), яку можна набути в Централі ОБВУ. Кольори відзнаки: чорна, жовтосиня з білою обвідкою навкола хреста. Розмір децю більший, краї у формі листків. Вишивана відзнака звичайними нитками коштує 15/-, Золотими нитками 2-18-0

ВІД РЕДАКЦІЇ

Повідомляємо, що в ім'я «Української Єдності» розгорілась вже боротьба між редакцією «Сурмача» і «Оси». Боротьба ця ведеться за скількість сторінок. «Сурмач», який прийняв в гості «Осу» поступає перший раз по джентельменськи і відпускає «Оси» шість сторінок замість чотири. Щоб Боже борони не прийшло до консолідації, просимо прислати до «Сурмача» і до «Оси» коротші статті.

Published by: Association of Ukrainian Former Combatants in Gr. Britain
49, Linden Gardens, London, W. 2. Tel.: BAYswater 8392.

Printed in Great Britain by «Ukrainian Publishers, Ltd.», 237, Liverpool Road, London, N. 1.